

LA FORÇA DE SER DONA

Fa unes setmanes que vaig tenir el meu primer fill, en Bruno. Ara, mentre escric aquest text el tinc sobre el meu ventre, panxa amb panxa, com si fos una granota, adormit, feliç. Jo tenia molt clar que volia tenir un part natural, que volia tenir el control sobre tot el procés del naixement del meu fill, volia ser totalment conscient, volia ajudar-lo a néixer, empènyer amb ell, sentir la seva arribada, sentir el dolor i el plaer de parir i deixar que el meu cos fes la funció que la natura li havia assignat, sentir tot el poder de ser dona. I per sort va ser així.

Vaig visitar diferents cases de naixements fins que vaig donar amb Aura i vaig trucar. Pepe - vaig dir al meu marit- em sembla que aquesta dona ens agradarà i després de la primera entrevista amb ella vam tenir clar que volíem comptar amb la seva experiència i ens vam posar a les seves mans. Ara ja us puc dir que va ser el millor encert de la meva vida.

Després d'uns mesos de reunions amb la Teresa, el primer diumenge d'abril vaig trencar aigües a casa. En arribar a Aura tot estava a punt. Durant tota la fase de dilatació la Teresa va tenir cura de tot, que si un suc de fruita, una mica d'aigua, un massatge a l'esquena... en tot moment vaig sentir el seu suport i la seva humanitat. Sabia que estava en bones mans i no vaig dubtar de res.

El que més recordo d'aquella nit és la calma i la pau que sentia. Vaig estar immersa en mi mateixa i en el meu cos i en acabar la dilatació, la Teresa em va recomanar que fes un bany calent. En sortir de l'aigua vaig començar a sentir ganes d'empènyer. Però allò no era tan fàcil. A mida que empenyia notava que alguna cosa dintre meu es movia, podia sentir que en Bruno anava baixant.

Ja portava una hora empenyent i la Vicki, l'auxiliar de la Teresa, em va agafar de les mans i va començar a donar-me ànims, penso que de forma intuïtiva va haver-hi una simbiosi entre tots que va ajudar-me a retrobar les forces. En Bruno va néixer la matinada del dilluns, no va plorar, després d'una hora i mitja de part va néixer cansat, però estava sa i encara lligats pel cordó, el nen ja xumava del meu pit.

L'experiència és inexplicable, és un retrobament amb el teu jo més femení, més profund, més primari. Vull donar les gràcies a la Teresa i a la Vicki pel seu ajut i la seva delicadesa i al meu home, per la seva confiança en mi i pel seu amor. Gràcies a tots per fer que sempre recordi aquell dia com el més màgic de la meva vida.

Moltes gràcies de tot cor,

Sara Mora

Abril, 2011

EL RECORD QUE M'HA REGALAT

Soc el Pepe, el pare del Bruno un nen nascut a Aura durant una vetllada inoblidable. Quan la meva companya, la Sara, es va quedar embarassada ella em va plantejar el part natural i òbviament vaig estar d'acord amb la seva decisió, no sense certa recança.

Desafortunadament els hospitals de l'estat espanyol no contemplen, a excepció d'uns quants, el part natural. És més, està vist com una bogeria pròpia de hippies ignorants. En canvi pels nostres veïns europeus l'hospitalització és només un recurs de les dones amb complicacions durant el part o amb previsió d'un part complex. Per ells el part natural és el normal. (Podeu fer recerques per Internet de les advertències que la OMS ha fet a la Sanitat Pública Espanyola pels abusos de les episiotomies i les cesàries, pràctiques considerades d'alt risc).

Tant aviat ens vam informar vam començar a buscar com fer-ho aquí a Catalunya i la sort va voler que coneguéssim la Casa de Naixement Aura i a la seva responsable, la Teresa que des d'un bon començament vaig tindre la impressió de que era una bona professional, i la intuïció no em va fallar.

El passat dia 4 d'abril la Sara va donar a llum al Bruno envoltada de caliu humà i una professionalitat que em va donar serenitat i força per disfrutar amb amor els gemecs enèrgics que porten els fills al mon.

Vull agrair molt sincerament la ajuda a la Teresa i la seva auxiliar Vicki que fan bell un moment tant importat a la vida de totes les mares. I a la meva dona felicitar-la per la seva integritat, la seva força i el record que m'ha regalat.

Amb amor,

Pepe Romero

Abril, 2011